

Галина Таланова

Галина Таланова (Бочкова Галина Борисовна) – автор 6 книг стихов и 2 книг прозы. Член Союза писателей России. Лауреат премий «Болдинская осень» (2012) и журнала «Север» («Проза», 2012), лонг-листер премии им. А. И. Бунина (2011, 2012). Живёт в Нижнем Новгороде. Биофизик, кандидат технических наук.

В скорлупе возраста

Старость пришла как-то незаметно. Старость таилась где-то в прибрежной осоке лягушкой, сливающейся с прошлогодней листвой, — и вдруг прыгнула. Не подкралась, а именно прыгнула, плюхнулась на голое тело, подставленное солнечным лучам, мокрой жабой, но сама испугалась, отскочила, попав на разгорячённую кожу... Оставила ощущение брезгливости, неясного страха и мыслей о неизбежном. Она совсем не чувствует себя старой, невзирая на все свои потери, пригибающие к земле, будто внезапно выпавший снег ещё зелёные листья. В юности она не чувствовала себя молодой. Те-

перь не ощущает старой. Ей всё ещё кажется, что жизнь впереди, хотя дни походят друг на друга, словно серая холодная галька. Сама она всё больше напоминает ту лягушку — с кожей, покрытой коричневыми пятнами ржавчины и бородавчатыми наростами, с отвисшим зобом и выпученными под толстыми линзами очков глазами, не ждущей уже своего царевича. Всё необратимо.

Почему всё так устроено: все уже знают, а ты ещё не догадываешься? Самозащита? Сжигаешь прошлогоднюю листву, но новая молодая трава, упрямая, похожая на нацеленное в небо копьё, не растёт. Будто вытягивала она из барабана лотерейные билетки, раскручивала один за другим... — И вот чувствует, что барабан почти пуст, рука ощущает его гладкие пластмассовые стенки, совсем не холодные, но какие-то неживые... Лотерейная шапка пуста. Все билетки раскручены и прочитаны. Дальше — одинокая и немощная старость. Медленное переползание изо дня в день, что походи друг на друга, словно подсолнечные семечки, которые она пристрастилась лузгать по вечерам, сидя на своей уже давно обшарпанной кухне. Целый ворох ошурков, напоминающих один другой, которые слетали невзначай со стола, зацепившись за протёртый рукав байкового халата, и застревали в щелях рассохшегося пола, поблёскивая оттуда обнажившимися белёсыми зубами, нещадно изъеденными кариесом. Жизнь без целей. Возраст сам по себе образует некую защитную скорлупу, эмоциональные реакции слабеют. Она уже почти и не страдает от одиночества, но чувствует, что оно медленно окутывает её, как туман, подбираясь сначала к ногам, что уже не бегут навстречу новой любви и неизведанному, потом размывает очертания предметов и вещей — и ты перестаёшь видеть на расстоянии вытянутой руки...

Она растерянно обвела глазами потолок, увидела, возвращаясь в мутный рассвет холодного ноябрьского утра, скопившуюся паутину с серой засохшей бабочкой, за-

путавшейся в ней и ставшей похожей на бурый прошлогодний листок. Она хотела поднять руку, чтобы отвести сбившиеся пряди волос, закрывающие глаза частоколом просвистевших дней, но с удивлением обнаружила, что у неё нет руки. Она не могла разогнуть затёкшие пальцы, ставшие совсем похожими на высохшие корни дерева, вылезшие из-под осыпавшейся земли над обрывом, где стояло это дерево. Ей стало страшно. Почва давно ушла у неё из-под ног, но она зачем-то изо всех сил цеплялась за осыпающийся грунт, отодвигая момент, когда придёт-ся деревом рухнуть прямо в своё отражение в равнодушно текущей тёмной воде.

Galina Talanova

Galina Talanova (Botjkova Galina Borisovna) – författare till sex böcker med dikter och 2 prosaböcker. Medlem i Rysslands Författarförbund. Vinnare av "Boldinskaja hösten" priset (2012) och tidningen "Sever" ("Prosa" 2012), nominerad till Buninpriset (2011, 2012). Bor i Nizjnij Novgorod. Är biofysiker till yrket, har doktorerat i teknik.

I ÅLDERNS SKAL

Ålderdomen kom något obemärkt. Ålderdomen låg gömd någonstans i starrgräset vid dammen likt en groda som smälte in med fjolårets lövverk – och hoppade plötsligt upp. Den smög sig inte på en utan just hoppade upp, plumsade ner på den nakna kroppen som hade placerats under solens strålar, likt en blöt padda, men blev själv skrämmd, hoppade åt sidan när den hamnade på den upphettade huden... Den lämnade en känsla av avsmak, en rädsla som inte gick att sätta fingret på och tankar om det oundvikliga. Hon känner sig inte alls gammal trots alla sina förluster som drar henne mot marken likt ett plötsligt snöfall som lägger sig över ännu gröna blad. I ungdomen kände hon sig inte ung. Nu känner hon sig inte gammal. Hon tror fortfarande att hon har livet framför sig, trots att dagarna liknar varandra likt grått, kallt grus. Själv påminner hon allt mer om den där grodan – hennes hud är täckt av bruna rostfläckar och vårtutväxter, med hängande struma och utstående ögon bakom glasögonens tjocka glas, som har slutat vänta på sin drömprins. Allt är oåterkalleligt.

Varför går allt till på det viset: alla vet ju redan men du har fortfarande ingen aning? Självförsvar? Är du igång med att bränna upp fjolårets löv, men det unga gräset, som är envist och likt ett spjut som siktar mot himlen, växer inte. Som om hon drog ut lotter från trumman där de låg, och rullade ut dem en efter en... Och hon känner nu att trumman är nästan

tom, handen känner bara dess släta väggar av plast, de är inte alls kalla men känns på något sätt livlösa... Hatten med lotterna är tom. Alla lotter har vecklats ut och lästs upp. Längre fram väntar en ålderdom i ensamhet och skröplighet. Ett långsamt kryperi från ena dagen till den andra som är lika varandra som solrosfrön som hon hade fått för vana att knäpra på om kvällarna medan hon satt i sitt sedan länge ruffiga kök. En hel hög med solrosfröskal som påminde om varandra och som råkade flyga av bordet där de fastnade i den nöta flanellrocken, och blev kvar i sprickorna på det spruckna golvet varifrån de blänkte med sina vitaktiga tänder, obarmhärtigt sönderfrätta av karies. Ett liv utan mål. Åldern själv bildar ett visst försvarsskal, de känslomässiga reaktionerna blir svagare. Hon har nästan slutat plågas av ensamhet, men hon känner att den lindar långsamt in henne, likt ett dimhölje tar den sig först till hennes fötter som har slutat springa mot ny kärlek och det okända, sedan suddar den ut konturerna på föremål och ting – och du kan inte längre se botten om din utsträckta arm...

Hon svepte förvirrat blicken över taket, och på vägen tillbaka in i novembermorgonens dunkla soluppgång, fick syn på spindelnätet som hade samlats i ett hörn med en grå, intorkad fjäril som hade fastnat där och såg nu mer ut som ett av fjolårets gråbruna löv. Hon ville lyfta upp armen för att plocka bort håret som hade klungat ihop sig och täckte nu för ögonen med ett påverk av svunna dagar, men upptäckte till sin förvåning att hon har ingen arm. Hon kunde inte räkna på sina somnade fingrar som hade blivit väldigt lika torkade trädrötter. Hon blev rädd. Hon hade för länge sen tappat fotfästet, men av någon anledning kämpade hon allt hon kunde för att klamra sig fast i den vittrande marken, i hopp om att skjuta på ögonblicket när hon får störta ned likt ett träd i sin spegelbild i det likgiltigt rinnande mörka vattnet.

Översättare Natasha Micharina
(Перевод Наташи Мишиариной)